

OSCURO

„Az ember önnön határait megtapasztalva válik istenivé.”

WSB:

Egy lógó mellű, fogatlan rézbőrű asszony
méretes pipával a szájában felénk hajol,
és savanyú füstöt fúj az arcunkba.

KC:

Ahogy fújja ránk a füstöt
belátok elkerekített ajkain át
a szájába.

Ínyének szivacsos gumói között
egy odvas fog csillog
és én látom az életet megnyílni
a csontnak ebben az alattomos fekete lyukában.

WSB:

Az őrlőfog szűk odújában
ott lakozik egyedül a lélek.

KC:

A lélek egy csont!

WSB:

Nem!

A lélek egy lyuk a csontban.

Egy üreg a redves szájüregben
ülő dentális masszában.

Kavitás a kavitásban.

Az ismétlődő odú abszolút feketesége.

KC:

Ismétlődő odúk.

Önmagukat reprodukáló feketelyukak.

Egyre csak osztódó szemüregek mindenütt.

*orchideákba borult sírkertek, trópusi kóma
terjed a láz bennem mint bibor tengeri óda*

WSB:

Az anyag elkezdett szétáradni bennünk.

KC:

Én a gyomromban kezdtem el érezni
először valami florális erjedést.

Beleim hol megfeszültek, mintha gipszet ettem volna
hideg salakkal keverve,
hol pedig tekeregtek,
mint mérgezett szalamandrák
egy szűk terráriumban.

WSB:

Milyen érdekes,

hogy a fájdalomon keresztül fedezzük fel újra
testünk elfelejtett zónáit.

A fájdalomtól az organizmus
egy jelentéktelen pontjába sűrűsödik
az egész test.

Hirtelen a test csak ezt a pontot lakja be,
csak erre a profán territóriumra redukálódik.

KC:

Fedezzük fel együtt
az összehúzódó gyomorszáj,
az egymáshoz csapódó bendők,
a tekeredő belek elhanyagolt tereit.

WSB:

Most minden, ami én vagyok
kavargó gyomromba koncentráldott.
Az elfelejtett emésztőszerv egyszer csak
életre kelt.

KC:

Egy a szervezetből kiszakadó
magányos gyomor.
Egy tomboló, emancipált ventriculus.

WSB:

És ez az autonomizált emésztőszerv
eljutott a teljes önfelszabadítás határáig.

KC:

Hirtelen kiszakadt belőlem.
Míntha egy bővízű forrás törne elő
robosztus bazaltszilikák közül.
Kérlelhetetlen erőszakossággal
tolakodott ki
ez az öntudatra ébredt gyomor
a nyelőcsövemen keresztül.

Úgy hánytam

mintha önmagamot okádnám ki.
Míntha mindent, ami én vagyok,
ki lehetne öklendezni
ezen az idegen szájon.

WSB:

Szájam
egy a testemtől független
sejtgyűrűként lebegett körülöttem.
Egy nyitva felejtett pocogódör volt,
amin keresztül most távozott az,
ami bennem felgyűlt,
ami bennem lerakódott és,
ami tulajdonképpen én voltam.

KC:

Kivételes alkalmakkor
az emberi élet bestiálisan még mindig
a szájban összpontosul.
És heroikus okádásom kiterjesztett pillanata
minden kétséget kizáróan
egy ilyen kivételes alkalom volt.

WSB:

A hányás során kristálytiszta
evidenciaként tárul fel az emberi test
evolúciójának elfelejtett és kitakart archéja:
a tápcsatorna.

KC:

Hiszen a test gyakorlatilag
nem más mint a száját

a végbélnyílással összekötő
nyirkos alagút
köré kiépült
parafrenália.

WSB:

De lehet,
hogy csak a pápa ordítása
köti össze
a szétnyíló állkapocs bejáratát
az ánusz kijáratával
vagy fordítva.

KC:

Okádtam és ordítottam én is.
Visszaalakultam egy hatalmas üvöltő összajjá,
melyen egyszerre távozik
az akusztikus és organikus salakanyag.

WSB:

Okádtam és ordítottam...
A rettegés és a borzalmas szenvedés
a száját füleket feltépő
üvöltések szervévé változtatja.

KC:

Aztán egyszer csak csend.

WSB:

Forró és nyálkás csend.
Szimmetrikus és mukózus csend.
A sötétben pihenő puhatestűek csendje.
A megtelt zsigerzacskók csendje
az emésztés morajlása után.

KC:

Ez a totális csend egyszerre volt
rémisztő és otthonos.

WSB:

Un-heimlich!

KC:

És akkor egyszer csak
ennek az abszolút csendnek és sötétségnek,
a tökéletes semminek a közepén
megjelent
egy kölyökjaguár.

WSB:

Aranyló szőre fenségesen ragyogott
ebben a nyomasztó fekete lyuk némaságban.

KC:

Szemei helyén vérvörös rubintok csillogtak.
Szájából sűrű, csillámló pára szivárgott.

WSB:

Ahogy közeledett felénk
puha lépte acéllá tömörült.

KC:

Végigszaglászta a testemet,
mintha keresne valamit
és én nem tudtam mozdulni.
Csak feküdtem a földön kiterítve.

Nedves orrának predatorialis hőjétől
szinte behorpadt homlokom.

WSB:

Ragyogó rubint merült
kiégett szemeim bányatavának aljára.

KC:

Bennem pedig megdobbant egy szív,
ami nem az enyém volt.

WSB:

És a gyermek-ragadozó hatalmasra tátotta száját,
mi pedig ott lihegtünk éhes ajkai alatt.

KC:

Mintha egy Szfinx hajolna fölénk.

WSB:

De közben mégis inkább táj volt,
mint élőlény.

KC:

Pofáját pofámhoz érintette
és elkezdte lerágni az arcom.

Lassan és módszeresen dolgozott,
apró borotvapenge-szerű fogaival.

Először a bőrt fejtette le,
majd lenyiszatolta a járomcsontól a húst is.

Úgy harapott, rágott és nyelt, mint egy örökké kielégítetlen
és éppen ezért tökéletes vágy-gépezet.

Az elfogyasztott szövetektől és vértől
pedig egyre csak nőtt és nőtt.

Végül teljesen beterítette a sötétséget.

Fénylő bundáján a minták
egy elmerült birodalom térképeként ragyogtak.

WSB:

Aztán, ugyanolyan váratlanul,
mint ahogy megjelent
hirtelen elillant.

Elpárologott,

mint olcsó heroin az ezüstpapírról.

KC:

De én már tudtam,

hogy azért jött,

hogy megfosszon minket az arctól,

hogy kiegye belőlünk az énünket,

hogy arcnélkülivé tegyen bennünket

és megszabadítson

a szubjektivitás zsarnokságából.

Hiszen ennek a világzaj utáni
végzetesen nehézkedő csendnek

a mélyén,

az univerzum tárgult kölyökjaguár

hiányzó helyén

eljutottunk oda,

ahol már nem volt
se definiálható valóság,
se fantázia, se hang,
se vizualitás,
se antropomorf formák,
se geometriai struktúrák.

Nem volt se tér, se idő.

Se racionalitás, se linearitás.

Minden egymásba csúszott, egyszerre lélegzett,
mint egy kozmikus rizóma
a fűszisz és az eidosz
feltartóztathatatlanul burjánzó
káoszmózisában.

WSB:

Nem volt se rend,

se higiénia,

se forma.

Csak a nyelv legtisztább csillogása!

KC:

És akkor felragyogott bennem
a nyelv

a maga legétebb egyértelműségében
és transzparenciájában.

WSB:

És tudtam, hogy én vagyok ez a nyelv.

KC:

Ez a tökéletes reine Sprache.

WSB:

Hiszen minden jelölt és jelöltet
egyszerre birtokoltam.

Enyém volt a jelentés abszolútuma.

Bekerültem a jelölés felvilágosult abszolutizmusába
és dezaktiválódtam alattam a szemiozisz
alattomos aknamezeje.

KC:

A jelölőlánc vashorgonya
belőlem csapódott ki
és az én mellkasomba
vágódott vissza.

WSB:

Én voltam a tökéletes palindróma.

KC:

A palindrómák palindrómája.

Az egyetlen, ősi és eredeti mestertropus.

SATOR

AREPO

TENET

OPERA

ROTAS

„Semmivé kell lenniünk, hogy igaz helyünkre kerülhessünk mindenben”

KC:

Aztán hirtelen Aberdeenben találtam magam.
Ott guggoltam a gimnázium udvarán
és egy betonba csavarozott fémpad lábairól
rágtam le a kesernyés rozsdát.

WSB:

Aztán hirtelen Tangierben voltam
és ébenfekete hajú, meztelen arab kislány
péniszét fogdostam.

Félénken összeszűkülő ánuszrózsájukba
mahjounnal töltött aprósüteményeket
és narancsvirág-vízbe mártott datolyákat
dugdostam.

KC:

Aztán hirtelen egy híd alatt ültem,
a Wishkah folyó sáros partján
és csak néztem, hogy duzzad a lábaim alatt
egy egész generáció
hömpölygő ritalin-szorongása.

WSB:

Aztán hirtelen a Mexikóvárosi Egyetem
üres mosdóiban barangoltam.
A wc-csészék mellé helyezett szemeteskosarakból
kibányásztam a használt wc-papírokat
és lenyalogattam a rájuk rakódott szart.

KC:

Aztán hirtelen Salvador da Bahiában találtam magam,
egy candomblé-szertartás közepén.
Láttam, ahogy egy pillanat alatt átkelt az óceánon
egy elfojtott afrikai isten
és megszállta egy táncoló rabszolga testét.

WSB:

Aztán én voltam ez a vad fekete isten,
aki feltört a kolonizált kontinens
gyomrának mélyéből
és egy rángatózó, fogatlan négerben
öltött testet.

KC:

Un Santo Oscuro!

WSB:

Aztán hirtelen a Sonorai sivatagban bolyongtam
és egy eltűnt európai íróat kerestem.
De a homokban csak megcsontított női holttesteket,
levágott melleket
és kitépelt vaginákat találtam.

KC:

Egy elfeledett temető a halott,
vagy meg sem született szemhéj alatt.

WSB:

Aztán hirtelen ott álltam
a túlterhelt birkenauai krematórium oldalában.
Az emésztőgödör véranarancsszínű poklában
izzott a bőr és a csont.
Fortyogott a zsír és velő.

És láttam elégni mindent, ami emberi.
Láttam, hogy véget ér az ember.
Ott álltam egy Leicával a kezemben
és képeket csináltam.

Katt. Katt. Katt.

KC:

Az antropológiai gépezet utolsó
kattanásai.

WSB:

Aztán hirtelen egy tengerparton voltam...

KC:

Seaside Suicide!

WSB:

És egy dűne tetejéről figyeltem,
hogyan emésztik magukba a hullámok,
a hatalmas, homokba rajzolt arcot.

KC:

Mindez talán csak pár másodpercig tartott,
de az is lehet, hogy pár óráig,
évtizedig,
évszázadig.

Nem tudom megmondani.

WSB:

De amikor úgy éreztem,
hogy a realitás tökesúlya,
a konkrét életvilág könnyörtelen gravitációs ereje
elkezd visszarántani a tisztásra,
már hajnalodott és a hányás szinte teljesen felszáradt.

KC:

Így hát az álomgép csendesen
kilökött magából.

Az ember belép az éjszakába,
de az éjszaka az ébredéshez vezet,
és íme féreggé vált.

WSB:

A tudás pedig a féreg útját követve
akar behatolni
a test elzárt tárnáiba.

KC:

A máglya helyén
most csak szürke
hamuhegyek füstölögtek
és némi parázs izzott.

WSB:

Reflexből az arcomhoz akartam emelni
a Leicát,
de nem volt nálam
semmilyen fényképezőgép.

KC:

Az indiánok és a Csótányarcú eltűntek.
Magunkra hagytak minket,
elvitték a kígyókat,
a tüzet,
az üstöt
és az infernális kántálást.

Urbán Bálint (1984): luzitanista irodalmár, fordító.